

[Arne Bjerregaard]

berøres af denne lov, i en i alt fald til tider uheldig økonomisk situation.

Begge ministre erkender altså de skattemæssige problemer, men agter alligevel ikke at gøre noget ved det, fordi der – og det skal jeg gerne erkende – er visse vanskeligheder ved at løse dem. Men vi finder, det havde været rimeligt at overvinde disse vanskeligheder og ændre skattelovgivningen på dette område, sådan at den blev rimelig, samtidig med gennemførelsen af denne lovgivning og ikke sådan, at man bare har en hensigtsrklæring om, at man vil prøve at løse disse problemer.

Jeg vil her gerne citere fra redegørelsen »Bygningsbevaring og beskatning« fra en arbejdsgruppe nedsat under miljøministeriet fra 1978. Dér står s. 63:

»Der var i gruppen enighed om, at det kunne være praktisk, at de ændringer i skattelovgivningen, der måtte blive en følge af denne redegørelse, blev fremmet i form af en samlet lovgivning, der fremsættes samtidig med et forslag til en revideret bygningsfredningslov.«

Her har vi altså en revideret bygningsfredningslov, men vi fik ikke den skatteomlægning, som blev anbefalet af en arbejdsgruppe nedsat under samme minister, og vi finder det beklageligt, at ministeren ikke vil følge en arbejdsgruppe nedsat under ministerens eget område.

Selv om vi altså er særdeles positive over for lovforslaget, som det her fremtræder med visse ændringsforslag, beklager vi, at vi ikke kan være med til at stemme for lovgivningen, fordi vi mener, at de mennesker, der berøres af denne lovgivning, skal have en anstændig økonomisk behandling, og det mener vi ikke de får, hvis man ikke samtidig ændrer de skattemæssige regler på dette område.

Vi må med stor beklagelse sige, at vel har ministeren været imødekommende bl. a. over for os på visse punkter, men har altså ikke villet komme os i møde på dette væsentlige område, ikke fordi vi skulle have noget, men fordi de borgere, der berøres, skulle have rimelige vilkår i relation til deres bygning.

Vi vil stemme for samtlige ændringsforslag minus nr. 2 og nr. 11, idet vi ikke på denne måde vil være med til at forhindre, at der gennemføres en ny fredningslovgivning.

Til slut må jeg gentage, at det er beklageligt, at det, der begyndte så positivt, i hvert

fald for os at se positivt, med hensyn til at få en ny fredningslovgivning og tilsyneladende også med en vis hensyntagen til de borgere, der berøres af det, skulle ende sådan, at vi måtte gå imod denne fredningslovgivning, som vi gerne ville have stemt for.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg tror, de fleste med mig for længst er ophørt med at undre sig over, at fremskridtspartiet stemmer imod regeringsforslag. Det er jo helt sædvanligt, men man kan stadig blive forundret over de argumenter, der bringes til torvs, når fremskridtspartiet vil gå imod et forslag.

Nu bliver det, at en minister tager hensyn til synspunkter fremført i udvalg og bestræbelser på at finde nye formuleringer og oven i købet går ind for substansændringer i sit eget forslag, gjort til »salampolitik og formuleringsakrobatik«.

Imidlertid synes jeg, hr. Thorndahl skulle tænke på, at det ved denne formuleringsændring, som jeg har foretaget, og ved at gå ind i konkrete forhandlinger faktisk er lykkedes at få en overordentlig stor tilslutning i denne sal til dette lovforslag – men naturligvis ikke tilslutning fra fremskridtspartiet.

Om substansen i det, hr. Thorndahl var inde på, vil jeg lige sige, at det, jeg har gjort ved mit ændringsforslag til § 13, stk. 2, er, at bestemmelsen om statens overtagelespligt, således at denne pligt også kommer til at gælde de automatisk fredede bygninger fra før 1536, kommer i kraft, mens vi tidligere havde regnet med, at vi skulle gennemføre det uden denne pligt. Man har naturligvis ikke ved dette ændringsforslag ændret på reglerne i naturfredningsloven.

Så vil jeg gerne omtale det, som flere ordførere brugte en del tid på, nemlig spørgsmålet om § 12, stk. 1. Jeg kan bekræfte den fortolkning, hr. Svend Erik Hovmand gav, for det er også min opfattelse, at man kun skal bruge denne bestemmelse i helt særlige tilfælde, og jeg kan bekræfte over for hr. Svend Erik Hovmand, at det må være noget, ministeren får forelagt, og at det sker på ministerens ansvar, når der opstår et sådant undtagelsestilfælde. Det har vi drøftet ganske grundigt i udvalget, og jeg synes derfor faktisk også, at ordføreren for det konservative folkeparti burde kunne føle sig tilfreds; jeg